

Sygn. akt XIV C 1090/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Samosiuk
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Dacewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2022 r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w B.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. przyznaje radcy prawnemu M. J. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy 2952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu.

Sędzia Sądu Rejonowego Anna Samosiuk

sygn. akt: XIV C 1090/22

UZASADNIENIE

Powód A. W. domagał się zasądzenia od pozwanego Dyrektora Szpitala (...) w B. kwoty 35.000 zł, wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że Dyktor Szpitala (...) odmówił mu leczenia w związku z jego wnioskiem z dnia 20 lipca 2020 r. Dalej powód wyjaśnił, że przeprowadzono mu transfuzję krwi oraz wstrzyknięto nieznaną substancję, która rozeszła się po całym jego organizmie. Prawa powoda są nagminnie łamane przez Służbę Więzienną i lekarzy w Z.K. i A.Ś. Wpisy w dokumentacji medycznej są przez lekarzy fałszowane.

Pismem z dnia 17 stycznia 2022 r. powód – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – sprecyzował, iż pozwanym jest Skarb Państwa – Dyktor Szpitala i (...) z Izbą (...) Aresztu Śledczego w B..

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie oddalenie powództwa oraz o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając powyższe pozwany wskazał, iż Szpital i (...) z Izbą (...) Aresztu Śledczego w B. nie jest jednostką organizacyjną Skarbu Państwa. Dalej pozwany podniósł, iż opisywana przez powoda w pozwie sytuacja, w której rzekomo miało dojść do odmówienia powodowi leczenia miała miejsce w 2020 r., a wtedy powód nie przebywał w Areszcie Śledczym w B.. Areszt nie był właściwą jednostką do

sprawowania nad nim opieki medycznej. Pozwany przyznał, że pismem z dnia 20 lipca 2020 r. powód zwrócił się do dyrekcji pozwanej jednostki z prośbą o pomoc w leczeniu. W tamtym czasie powód osadzony był w Zakładzie Karnym w R., więc jego prośba została przekazana zgodnie z właściwością do dyrekcji tamtejszej jednostki penitencjarnej.

W odpowiedzi na wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu powód wskazał, że statio fisci w przedmiotowej sprawie została wskazana prawidłowo. Dyrektor Szpitala i (...) z Izbą (...) Aresztu Śledczego w B. jest bowiem jednostką budżetową w strukturze organizacyjnej Aresztu Śledczego w B..

Postanowieniem z dnia 13 lipca 2022 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy stwierdził, że jednostką organizacyjną Skarbu Państwa, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, jest Areszt Śledczy w B. oraz oddalił wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód odbywa karę pozbawienia wolności od 2008 r., aktualnie jest osadzony w Zakładzie Karnym w R..

D. ód: historia osadzenia powoda – k.98 – 99, zeznania powoda – k.159-160

Pismem z dnia 20 lipca 2020 r. powód zwrócił się do Dyrektora Szpitala i (...) z Izbą (...) Aresztu Śledczego w B. o pomoc w leczeniu. W piśmie podał, że wstrzyknięto mu jakąś substancję przez co ma poważne problemy zdrowotne, a w miejscu gdzie odbywa karę nie może liczyć na żadną pomoc.

Areszt Śledczy w B. przekazał ww. pismo, zgodnie z właściwością, do Zakładu Karnego w R..

D. ód: pismo powoda – k.100, pismo pozwanego z dnia 30 lipca 2020 r. – k.101

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności.

Zeznania powoda Sąd uznał za wiarygodne jedynie częściowo, tj. w zakresie w którym powód podał, że nigdy nie był osadzony w B.. W pozostałym zakresie zeznania powoda były manifestacją jego subiektywnych ocen co do sposobu leczenia w Zakładzie Karnym w R..

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną roszczeń powoda stanowiły przepisy art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 i art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Natomiast jak wynika z przepisów art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. w razie wywołania rozstroju zdrowia poszkodowany może żądać zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Do przypisania pozwanemu odpowiedzialności na podstawie wskazanych wyżej przepisów koniecznym było zatem ustalenie czy działanie pozwanego było niezgodne z prawem, czy wywołało u powoda rozstrój zdrowia, co skutkowało wyrządzeniem powodowi krzywdy w związku z nieprawidłowym działaniem pozwanego, a także czy krzywda ta pozostawała w związku przyczynowym z bezprawnym działaniem pozwanego.

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 września 2022 r. w sprawie sposobów załatwiania wniosków, skarg i prośb osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz. U. poz. 1960) kierownik jednostki organizacyjnej, jeżeli nie jest właściwy do załatwienia wniosku, skargi lub prośby, wskazuje osobie składającej wniosek, skargę lub prośbę niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania, właściwy organ albo przekazuje wniosek, skargę lub prośbę temu organowi, zawiadamiając o tym osobę składającą wniosek, skargę lub prośbę.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić trzeba, iż na gruncie niniejszej sprawy doszło do dekompletacji przesłanek odpowiedzialności pozwanego. Przede wszystkim nie sposób wskazać takiego zachowania pozwanego, które można by ocenić jako niezgodne z prawem działanie przy wykonywaniu władzy publicznej, gdyż Areszt Śledczy w B. nie wykonywał wobec powoda żadnych czynności o charakterze władcym (acta iure imperii). Skoro powód był osadzony w Zakładzie Karnym w R., to Areszt Śledczy w B. nie był ani uprawniony ani zobowiązany do świadczenia powodowi pomocy medycznej. W tym kontekście nie sposób uznać odesłania wniosku powoda zgodnie z właściwością miejscową jako działania bezprawnego. Z wyżej wskazanych względów Sąd w pkt. 1 wyroku oddalił powództwo jako bezzasadne.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu. Na koszty pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Powód był reprezentowany przez pełnomocnika procesowego ustanowionego z urzędu. Powód w żadnej części nie uiścił należnego pełnomocnikowi wynagrodzenia. W myśl art. 22 ust. 1 ustawy o radcach prawnych koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. W związku z tym Sąd przyznał radcy prawnemu M. J. kwotę zł zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, powiększoną o kwotę należnego podatku VAT, zgodnie z § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia. Koszty te objęły stawkę minimalną, czyli 2400 zł, powiększoną o podatek VAT w wysokości 23%, łącznie 2952 zł.

Sędzia Anna Samosiuk